

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja *Kristus patiesi ir augšāmcēlies! - Vai tu tam patiesām tici???*

Vismīlie draugi! Visu Lielā Gavēņa laiku mēs cītīgi gatavojamies sagaidīt un pēc tam priecīgi nosvinēt pašus svarīgākos mūsu ticības svētkus — Kristus Pashu, kas ir Kunga pāreja no nāves uz dzīvību. Bet rodas pamatots jautājums — vai visi kristieši patiesām tic šim Jēzus augšāmcelšanās brīnumam, kuru tie svin? Atbilde neizskatās tik viennozīmīgi pozitīva, jo tomēr lielākai daļai, kuri sevi dēvē par kristiešiem, Lieldienas ir kļuvušas par izklaides brīvdienām, kad var kaut kur aizceļot ar ģimeni, labi patusēt ar draugiem kādās ballītēs vai disenēs, kārtīgi piedzerties, pierīties un “labi” atrauties... Šai pseudo-kristiešu kategorijai, kuri ir tikai formāli nokristīti, varbūt arī iesvētīti un pat iestiprināti, Pashas svētki, tāpat kā Kristus Dzimšanas svētki, vairs nav ticības svētki, un viņus nesaista nekādi Baznīcas rituāli vai ceremonijas, ja nu vienīgi vēl dažās ģimenēs saglabātās arhaiskas tradīcijas apēst oblātes 24.12. vakarā un pasvētīto Lieldienu ēdienu Lieldienās. Un tas praktiski ir viss, kas būtu palicis no kristietības tik daudzās katoļticīgo ģimenēs. Ļoti žēl, bet tāda ir reāla patiesība par lielāko daļu mūsdienu jauniešiem, kuri ir aizmirsuši savas kristīgās saknes, jo nav vairs saņēmuši labu kristīgu audzināšanu savās ģimenēs no vecākiem, kuriem nav laika iet uz dievkalpojumiem draudzēs un izkopt ticību savu bērnu dvēselēs. Šis dvēseļu pestīšanas darbs tiek atstāts novārtā. Bet tukša vieta nepaliek nekad — ticības vietu jaunā cilvēka sirdī ieņem vienaldzība pret Dievu, Baznīcu un savu dvēseli. Savukārt šāda vienaldzība dzemdē neticību.

Rodas tad jautājums par kristiešu neticības jeb mazticības pirmcēloni, kas to izraisa un veicina. Kas ir šis mazticības vai neticības sakne? Mēģināsim to atrast.

Neviens loģiski domājošs cilvēks nespēj noliegt nāves realitāti, jo zina, ka vienreiz viņš tomēr nomirs, neskatoties ne uz kādiem modernās tehnikas brīnumlīdzekļiem. Tas daudzus iedzen bezcerībā un liek ķert no dzīves visu, ko vien var no tās dabūt, jo dzīves laiks ir ierobežots. Ja mūsu zemes dzīvei nav turpinājuma, tad tāda perspektīva, šķiet, būtu pat attaisnojama, jo pēc nāves visi šīs zemes prieki un mantas vairs nebūs pieejami. Tādi cilvēki dzīvo pēc principa “*Carpe diem!*” (Ķer dienu!), t.i., izmanto maksimāli visu, ko tev šī diena piedāvā, jo citas var nebūt.

Bet kristīgā mācība mums piedāvā ticības un cerības perspektīvu, ka mūsu laicīgā dzīve nebeidzas ar nāvi, bet pāriet mūžīgajā dzīvē, kas kristietim sākas ar Kristību. Un šīs ticības pamatā ir Jēzus Kristus, kurš bija patiesi nomiris, piekalts krustā Lielajā Piektdienā, bet kurš pēc īsa laika “*tertia die*” jeb

tradicionāli “trešajā dienā” augšāmcēlās no kapa, atjaunodams visiem labas gribas ticīgajiem zaudētās mūžīgās dzīves tiesības, ko cilvēce pazaudēja caur pirmdzimto grēku. Apustulis Pāvils 1. vēstulē korintiešiem saka: “*Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana, veltīga ir arī jūsu ticība. Ja nav mirušo augšāmcelšanās, tad mēs esam arī Dieva viltus liecinieki, jo mēs būtu liecinājuši pret Dievu, ka Viņš Kristu uzmodinājis, bet Viņš to nebūtu uzmodinājis.*” (1 Kor 15,14-16) Lūk, mūsu ticības vissvarīgākā patiesība, kas dod jēgu visai mūsu zemes dzīvei ar visiem tās izaicinājumiem, grūtībām un priekiem. Ja laicīgai dzīvei nav turpinājuma, tad pašai mūsu eksistencei virs zemes arī nav ne mazākas nozīmes. Tad nav nozīmes ciest, mīlēt, dzemdēt bērnus, kuri reiz arī nomirs, būvēt brīnišķīgas celtnes, komponēt sirdi aizraujošu mūziku, apgūt kosmosu un veikt jebkādu zinātnes progresu — tam visam nebūtu nekādas jēgas, ja ar cilvēka vai cilvēces bojāeju tas viss pazustu. Ticība aizkapa dzīvei visu pamato, ko mēs labu darām savā ikdienas dzīvē.

Lielā Gavēņa laiks aicina ikvienu pamatīgi pārdomāt mūsu dzīves jēgu un nostiprināt ticību augšāmcelšanās brīnumam, ko tik svinīgi gatavojamies nosvinēt arī šogad Pashas svētkos. Katru dienu mēs lasām attiecīgu Svēto Rakstu fragmentu, kas mūs vada ticības ceļā, kas ilgst 40 dienas, pakāpeniski ievadot mūs atpestīšanas noslēpumos, kurus godbijīgi svinēsim Trijās Lielajās Dienās = Triduumā (*Triduum*). Kopā ar Kristu vienosimies Pēdējo vakariņu Euharistiskajā mielastā un dosimies ar Jēzu uz Ģetsemani, lai būtu ar Viņu solidāri Kunga izšķirošajā brīdī, kad Viņš lūgsies pirms sava Visaugstākā Upura salikšanas. Kopā ar Mariju un Jāni dosimies Lielajā Piektdienā arī mēs Jēzus veiktajā Krusta ceļā, pavadot Viņu uz Golgātas kalnu, kur Kristus izpildīs savu mesianisko sūtību — atdos savu dzīvību par cilvēces atpestīšanu. Ar sērām un stingru gavēni ticīgie šajā dienā piedalīsies Pestītāja bērēs. Nav jāžēlo pavadīt šajās bērēs vairākas stundas, jo tās ir paša Dieva Dēla bēres. Tie, kuri nepiedalās šajās bērēs, nevar patiesi izjust Kunga Augšāmcelšanās svētku prieku, kas nomainīs iepriekšējās sēras.

Taču īsts Lieldienu prieks nāk no ticības pilnās sirds, kas sajūsmā pukst: “Viņš ir dzīvs, Viņš ir patiesi augšāmcēlies un ir atkal dzīvs, mans Kungs un Dievs!” Tā priekā toreiz pukstēja Marijas un Kristus mācekļu sirdis, kad Jēzus viņiem parādījās pēc savas nāves. Ticēsim tam arī mēs, tad arī mūsu svētku prieks būs paties un laimes pilns. To jums es novēlu šajos Lieldienu svētkos no visas manas emocionālās sirds: “*Ticiet, ka Kristus patiesi ir augšāmcēlies!*” Jūs “*bargi*” mīlošais draudzes gans pr. Andris Solims

Miļā Lielvārdes draudze!

Nekas nevar būt šausmīgāks un sāpīgāks, kā redzēt - kā mirst visskaistākais, kas cilvēkam dāvāts - mīlestība. Pasaules Mīlestība, savas tautas nodots, nomira pie krusta. Lieldienās mēs svinam šīs Mīlestības absolūto triumfu. Taču, kamēr pasaulē pastāvēs ļaunums, šis process atkārtosies atkal un atkal. Alkatība, varaskāre, neuzticība, izvirtība, egoisms. Mēs katrs varam nosaukt kaut vienu ģimeni, kurā šo sērgu dēļ mirst, vai agonijā cieš kārtējā mīlestība, kas ar pēdējiem spēkiem ir iekrampējusies cilvēku dvēselēs.

Cilvēki satiekas, iemīlas, Dievs viņos pamodina šo skaistāko no jūtām, bet reti kurš spēj novērtēt šo trauslo dārgumu, kas spēj pacelt spārnos, iedrošināt un atbrīvot, liek līdzī just, atbalstīt, pasargāt savus mīļos. Mēs - šaubu, aizdomu pilni, baidāmies tapt ievainoti, nodoti. Bet arī šī pārlietu lielā piesardzība mums neļauj atvērties. Cilvēks vairs neuzticas savam līdzcilvēkam, visur saskata ļaunu nodomu, mēģina sevi pasargāt, lai kāds nenodarītu pāri. Bet mīlestībai nepatīk ierobežojumi, īsta mīlestība ir drosmīga, tā ir gatava upurēties un paciest pārbaudījumus. Nenocietināsim savas sirdis! Vienmēr pastāv risks tapt pieviltiem, sāpinātiem; bet arī ja tā, būsīm gatavi mīlēt! Katra mīlestības nāve ietekmē vairākus cilvēkus, laulātos, līdzcilvēkus, bērnus. Ir vērts cīnīties, strādāt un kopt šo Dieva dāvanu. Atcerēsimies, Dievs ir mīlestība un labākais padomdevējs jebkurā dzīves situācijā. Dieva mīlestība ir bezgalīga un bezierunu, un tā mūs nepievils nekad, tā ar mums runā caur Svētajiem Rakstiem, caur priesteru sprediķiem! Mīlestība izglābs pasauli, viņa jau reiz to ir paveikusi, upurējusies tevis, manis un visas cilvēces dēļ.

Mīlestība, saticība un miers lai ir jūsu ģimenēs!

Rita+Jānis Ķepuri

Krusta ceļa žēlastība

Vēsie pavasara rīti sākas ar putnu dziedāšanas sacensībām, kurš nu būs tas skaļākais. Gājputnu rindas steidzas meklēt vietas ilgi gaidītājai atpūtai un ligzdošanai. Pavasaris sagaidīts, nomainot sniega kupenas ar pavasara pirmajām sniegpulkstenītēm.

Lēnām aizrit pārdomu vai gavēņa laiks, aicinot baznīcās piedalīties Krusta ceļu gājienos. Kavējos atmiņās Tautas Krusta ceļa desmitajā stacijā. Stāvu rindā. Nē, nu ne jau rindā pēc pārtikas vai apģērba. Tā arī nav virtuālā rinda pēc Dziesmusvētku biļetēm. Tādās rindās tu vari tikai ātri atbrīvoties vien no iekrātas naudas, kuras vērtību rītdien tu vairs nevari paredzēt. Labi, ka nav jāstāv rindās pie ārsta. Tur var gadīties, ka arī nauda nepalīdzēs.

Esmu nostājusies citādā rindā. Tā ir rinda pie grēksūdzes. Gribēju dvēseli atbrīvot no visa liekā, no smaguma nastas, no redzamiem un neredzamiem grēkiem. Tu tā nevarēsi vienkārši nopīkstināt kredītkarti un saņemt kāroto. Lietas nedarbojas pret dabiskā veidā.

Ir laicīgie cilvēku likumi, un ir mūžīgie Dieva

likumi. Tas būtu jauki, ka varētu aiziet pie ārsta un palūgt noteikt, kāda ir tavas dvēseles tīrības pakāpe, līdzīgi kā tavs holesterīna līmenis asinīs. Un tad saņemt pamācību. Lūdzu, veic izmaiņas tur un tur, jo nozieguma, naida, varbūt pat varmācības līmenis turpina krāties, var sasniegt kritisko līmeni. Un tad vēl apjautāties, kāds iznākums ir paredzams.

Izrādās, ka Dievs parūpējies par cilvēka dvēseles attīrīšanu šajā laicīgajā dzīvē. Krusta ceļš man palīdz atklāt šos neredzamos grēkus. Ar mani nekas nenotiks, ja šoreiz atteikšos stāvēt kādā rindā pēc kārotām mantām. Bet paliekošas rētas paliks dvēselē, ja atteikšos no grēksūdzes.

Jā, bet kas cilvēkam noticis, ja tas sāk slepkavot, vai pat izraisa karu? Vai tā varētu būt cilvēka vēlme ieņemt Dieva vietu? Vai cilvēks labprātīgi atsakās dzirdēt un redzēt? Vai varbūt padodas ļaunuma gūstā, nepamanot, ka pastāv Dieva mīlestība?

Nekad nav par vēlu. Ja pasaulē ir vērts par kaut ko cīnīties, tad tā ir mūsu pašu un mūsu tuvāko dvēseles pestīšana. Nav prātīgi sagaidīt galējību un tad briesmu brīdī sākt novērtēt un pārvērtēt. Labi, ka tiek saņemta žēlastības dāvana. Bet var būt arī tā, ka otra iespēja netiek dota. Kungs, esi žēlīgs mums un visai pasaulei!

Sarmīte Zoltnere

Lielā gavēņa laika pārdomas

Zeme mostas – lēnām pazūd biežā sniega sega, saulē viz pārplūdušās pļavas, sniegpulkstenītes uzdzied vienā mirklī, šķiet - tās jau sākušas ziedēt zem sniega vāliem, bet netālajā purviņā jau dzervju pāris sauc pavasara lietutiņu.

Viss - kā vienmēr, kā tas nolikts no Dieva. Viņam paklausā visa dzīvā radība, gan sniegpulkstenītes, gan dzērves, gan sīkākais zāles stiebrs, pat runči zina pareizo laiku, kad jāsāk aurot serenādes.

Ir tikai viena radība pasaulē, kas to vien dara, kā mēģina neklausīt Dieva nolemtajam un jaukt visu lietu kārtību. Tas ir cilvēks, kas reizēm iedomājas - tikai viņš var lemt pār likteni, bet tanī pašā laikā neapzinās, cik niecīgs ir Visvarenā vaiga priekšā, cik iedomīgs, cik tukšs un muļķīgs. Vienīgā gudrība, ko šis radījums var apgūt, tā ir – es Tev tā, Tu man – šitā; gluži kā paviānu barā. Arī tad, ja kristietis, arī tad, ja cītīgi čāpo uz baznīcu un sūdz grēkus, bet tomēr savā sirdī auklē ļauno čūsku, kura gatava citiem spļaut indī virsū ar vai bez iemesla. Un cik labprāt, ar kādu salduma pārpilnības sajūtu daudzi sevī uzsūc neņētas tenkas kā samazgu spaini un tad labsajūtā to spļauj ārā katrā izdevīgā gadījumā, pie kam, nepadomājot par to, ka tenkas jau nav no Dieva, bet no Sātana. Kurš tad vēl varētu izdomāt kaut ko tik briesmīgu, ka bērns, kurš gauži raud savā gultā katru nakti pirms aizmigšanas, dara kaut ko neķītru? Tikai tas, kurš kalpo Sātanam, kurš pats ir sevi apraiņījis ar pretīgu grēku... Es zinu tādus, kas smejas par citu asarām un bez mazākās līdzcietības drusciņas vērpj

intrigas, lai pēc iespējas sāpīgāk kādu ievainotu. Ja tas izdodas, tie kļūst tik laimīgi...

Vai tiešām cilvēka ciešanas ir prieka avots? Vai tā tas var būt? Cik perversi tas izklausās, bet cik bieži tā notiek.

Ik pa laikam es atceros kādu gadījumu no bērnības, kad bijām aizbraukuši pie mātes radiem netālu no Krāslavas. Mātes brālēna sieva mūs uzskatīja par zemākas kārtas radījumiem, jo mamma, četrpadsmit gados palikusi bārene, tika uzņemta ģimenē un izmantota kā nabaga kalponīte – Latvijas lauku klasika. Tā reiz brālēna sieva izlēma paņirgāties par mani tā, kā dažkārt laukos ne īpaši gudri ļautiņi bija ņirgājušies par mājdzīvniekiem, tos piedzirdot.

Man bija pieci gadi, kad tētis, mamma un es ieradāmies ikgadējā pieklājības vizītē pie radiem. No šīs ciemošanās reizes manā atmiņā palikusi aina, kad tante, sēžot pie klātā galda, virs kura uz sienas atrodas Dievmātes svētbilde, pielej glāzi ar kādu šķidrumu un pabīda uz manu pusi: “Še, izdzer! Skaties, tava māsiņiņa Ņina izdzēra, tas ir ūdens!”

Neko ļaunu nenojauzdama, es paņēmu “ūdeni” un sāku to dzert, bet, sapratusi, ka tur iekšā ir tā riebiģi smirdīgā kandža, pagrūdu glāzi tā, ka viss izlija uz baltā galdauta.

Tomēr no viņas gaidītās izpriecās nekas nesanāca. Bija pieticis ar nelielu malku. Man attīstījās smagas saindēšanās pazīmes. Atceros, kā sirds auļoja un kā es vemdama gulēju pagalmā. Mamma brālēns taisījās saukt ātro palīdzību, tomēr nobijās, ka par viņu ziņos milicijai. Par kandžas dzīšanu draudēja reāls cietumsods. Bet dārgā radniece ar nožēlu un nicinājumu novilkā; “Tu tik vārga!”

Kāpēc notiek tā, ka sieviete, māte, sēžot zem Dievmātes svētbildes, ir spējīga bērnam pasniegt nāves dziru, kāpēc ir tik zemiski ļautiņi, kas tā vien alkst kūdīt, rīdīt, tenkot? Kur rodas tādi, kas pārdod savus radus, savus līdzcilvēkus?

Man atmiņā epizode no visu laiku spēcīgākās Mela Gibsona filmas “Kristus ciešanas”, kad Poncijs Pilāts nodod Jēzus likteni ļaužu pūlim, kura vidū atrodas pats Ļaunuma iemiesojums, kas parādās te vienā, te otrā vietā, iečukst kaut ko ausī te vienam, te otram. Un cilvēku sejas mainās, tajās parādās naida pilna izteiksme, pūlis viņojas un dusmas ceļas augšā kopā ar saucieniem: “Sit viņu krustā!” ... Sātans viens pats nevar darīt savus ļaunos darbus, viņam vajadzīga jūsu līdzdalība. Jūsu rokas sita Jēzu krustā, jūsu rokas sit daudzus nevainīgos krustā, bet jūs pat neapzināties, ko darāt.

Dievs liek zemei mosties pēc gara miera un gavēņa perioda. Arī mēs it kā ievērojam gavēni – nu gaļu neēdam, pienu nedzeram, šnabi arī, olas ar nē, sērijas neskatāmies un uzskatām, ka tas tā pareizi, tā tam jābūt, tā mēs darām kaut ko labu savai dvēselei... Tiešām? Dvēselei?

Tanī pašā laikā melna ļaunuma inde plūst mūsu asinsritē un mēs nemaz nedomājam tikt vaļā no tās, jo taču esam tik labiņi, bet tie citi, vai tā cita – to sitīsim krustā!

Sitīsim, kā Jēzu sita, un liekulīgi priecāsimies par viņa augšāmcelšanos, nesaprotot to vienkāršo

patiesību, ka katrs cilvēks ir Dieva bērns, katrs sitiens pa svešu seju vai svešu dvēseli ir sitiens paša Dieva vaigā.

Čakli mēs nosodām savus līdzcilvēkus un gaidām, ka tie darīs ko tādu, lai mūsu nosodījums iegūst likumīgu spēku. Gaidām – nožēlojami!

Cik nesalīdzināmi skaista ir gaidīšana, ko vērojam dabā; koku gaidas uz savu plaukšanu, zemes gaidas uz auglību, dzīvnieku gaidas uz Dieva noliktā piepildījumu, upes gaidas uz ūdeņu plūdiem, kas aiznes visu lieko, veco, satrūdējušo, atstājot tīru ūdeņu dzidrumu.

Plūdi upē man asociējas ar Lielo gavēni, kura būtība ir pašattīrīšanās, visa ļaunā izstumšana krastā, jo tikai no Sātana maldiem tīra Dvēsele ir spējīga priecāties par Viņa augšāmcelšanos. *Rita Bobkova*

Marijas pazemības piemērs gavēņa ievērošanā

*“Lūk, es esmu Kunga kalpone,
lai man notiek pēc tava vārda” (Lk 1,38)*

Gavēnis ir sagatavošanās laiks Lieldienām, laiks, kad mums ir jāatceras Jēzus Kristus ciešanas un nāvi.

Kristiešiem jābūt pateicīgiem ne vien lūgšanu iespējām baznīcā, bet arī dažādiem informācijas avotiem, kuri vada šo 40 dienu ceļojumu. Viens no tādiem avotiem ir Radio Marija Latvija sagatavotais gavēņa kalendārs, raidījumu cikls “Lūgšanu svētība ģimenei Tobija grāmatā” u.c.

Šajā laikā, lūkojoties uz trim pestīšanas drāmas personāžiem – Jāzepu, Mariju un Elizabeti – lūgsim pazemības žēlastību. Pārdomājot viņu dzīves notikumus, pieredzi, labāk pazīsim arī Jēzu.

Kungs, māci mani klausīties Tavos vārdos un kopā ar Mariju teikt šo svētīgo “*Fiat!*”! Es nevaru iedomāties, cik grūti bija Marijai krusta pakājē – to nevar iedomāties neviena māte..., kaut arī šobrīd ukraiņu mātes, iespējams, var... Cilvēces vēstures cietsirdīgos neceļus mēs redzam katru dienu ziņās. Vai, tās noskatoties, kļūstam iejūtīgāki, atbalstām līdzcilvēkus, piedodam, lūdzam piedošanu? Kristieša dzīvē tam jābūt ikdienā, bet, ja tas ir par grūtu, vismaz gavēņa laikā par to derētu aizdomāties.

Lūkojoties uz Mariju un Jāzepu, esmu sajūsmā par šo ģimeni, jo pacietīgi un bez kurnēšanas viņi pieņēma grūtības, ar mīlestību tās pārvarēja. Marija bija pilna ar Dieva žēlastību un mīlestību. Visa viņas būtība sludināja par Dieva varenību.

Lūgsim, lai mīlestība un draudzība uz Jēzu mūsos augtu un pilnveidotos ikdienā! *Antija Vēvere*

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes draudzē aprīlī

Svētdienās:

- 10:00** – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana un
adorācija;
10:20 – Rožukroņa lūgšanas;
Lielajā Gavēnī: **10:40** –
“Rūgtās asaras” dziedājums;
11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. **18:00**.

Krusta ceļš Lielajā Gavēnī: trešdienās, piektdienās
un sestdienās (draudzes Krusta ceļš) pl. **17:00**.

Lielās nedēļas dievkalpojumu kārtība

2.04. – Kunga ciešanu jeb Palmu/pūpolu svētdienā
pl. **11:00** — sv. Mise ar palmu/pūpolu
svētīšanu un procesiju. *Ziedojami Rīgas
Garīgā semināra uzturēšanai!!!*

6.04. – Lielajā Ceturtdienā:

pl. **18:00** - Kunga Pēdējo vakariņu sv. Mise ar kāju
mazgāšanas ritu un Vissv. Sakramenta pārņemšanu.

7.04. – Lielajā Piektdienā (jāievēro **STINGRAIS
gavēnis!**): pl. **13:30** - Krustaceļš.
pl. **15:00** - Kunga ciešanu dievkalpojums.

8.04. – Lielajā Sestdienā:

pl. **11:00** - Sāpju Mātes stunda.

Kunga Augšāmcelšanās Lieldienu svētdienā:

9.04. – pl. 0:00 - Lieldienu Vigīlija svētajā
naktī (galvenais Lieldienu dievkalpojums!):
uguns, ūdens un Lieldienu maltītes
pasvētīšana; adorācijas nakts līdz rītam.

pl. **7:30** – Lieldienu Rīta slavas dziesmas (*Laudes*);
pl. **8:00** – Kristus Augšāmcelšanās svētku procesija;
Kunga Augšāmcelšanās svētdienas **Dienas Mise** ar
Lieldienu maltītes pasvētīšanu.

10.04. – Otrajās Lieldienās:

pl. **14:00** – sv. Mise Jumpravā

**16. aprīlī — Dieva Žēlsirdības svētkos
(Baltajā svētdienā): 11:00** — sv. Mise Lielvārdē.

30.04. – Labā Gana svētdiena: pl. **11:00** – sv. Mise.

*Visiem novēlu gaišus, priecīgus un mierpilnus
Kristus Uzvaras pār Nāvi svētkus! Lai Gaismas
Kēniņš uzvar visus elles tumsību spēkus arī Ukrainā
un visur, kur notiek asiņainie kari! Slava Kristum!!!*

29.04. pl. 18:00 sv. Misē
sirsnīgi lūgšimies par mūsu
mīlotās diriģentes/ērģelnieces
Janas Grizānes dvēseli viņas
nāves 2. gadadienā.

**Paldies par savu kalpošanu! Izlūdz mums
jaunos dziedātājus korī!**

Sirsnīgi sveicam dzimšanas dienā:

ministrantu **Jāni Vingri un
Regīnu Bleideli (1.04.); Anitu
Ozolu un Mariju Pizāni (2.04.);
Jūliju Tukišu (12.04.); Martu
Pudniku un Ilzi Sniegu-Sniedziņu
(15.04.); Veroniku Kudeiko (16.04.); Jāni Urtānu
75 gadu jubilejā (17.04.); Gunāru Kūkoju (18.04.);
Vitu Spilbergu (20.04.); Tekļu Rubīni (22.04.);
Tatjanu Sļadz (25.04.); Moniku Ozišu (27.04.); u.c.**

Kristus ir Augšāmcēlies!

Šodien agrā rīta stundā

Pāri plašai pasaulei

Dieva namu zvani zvana

Svētsvinīgo “Alleluja!”

Kapa akmens projām vēlies.

Dieva Visvarenības spēkā

No kapa Kristus augšāmcēlies, Alleluja!

Nāk prieka vēsts no sirds uz sirdi,

Patiesību liecinot.

Mūžīgs, Trīsvienīgs un Svēts

Kristus, Dieva Tēva Dēls, Alleluja!

Dieva namu torņu zvani

Skan visās pasaules valodās.

Mūžu mūžos Dieva namā

Slavēs Kristu: “Alleluja!”

Valērija Kalve

*Aicinu pieteikties uz katehēzes nodarbībām
pieaugušajiem, gatavojoties uz Kristībām, Pirmo sv.
Komūniju, Iestiprināšanu, Laulībām. Iespējams
piedalīties arī brīvklauštājiem! Sakārtojiet laicīgi
savu garīgo dzīvi! Nodarbības iespējams organizēt
attālināti!!!*

*Aicinām jaunus, muzikālus dziedātājus nākt
dziedāt mūsu draudzes korī!!! Zēni un jaunekļi tiek
mīļi aicināti kalpot pie altāra kā ministranti draudzē!!!*

Klausieties un atbalstiet katoļu **Radio Marija Latvija**
FM frekvencēs 97,3 vai internetā: www.rml.lv

Lūdzam ziedot dievnama uzturēšanai!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reg. Nr. 90001080360

SEB Banka Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims

(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);

www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica

